

בש"פ 2252/15 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2252/15

לפני: כבוד השופט מ' מזוז

העורר: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים
(כב' השופט ר' וינוגרד) בתיק מ"ת 11933-12-14 מיום
4.3.2015

תאריך הישיבה: י"ג בניסן התשע"ה (2.4.2015)

בשם העורר: עו"ד מיכאל עירוני

בשם המשיבה: עו"ד עידית פרג'ון

החלטה

1. ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט ר' וינוגרד) מיום 4.3.2015 בתיק מ"ת 11933-12-14, בה נדחה את בקשת העורר לעיון חוזר בהחלטה על מעצרו עד לתום ההליכים נגדו.

2. ביום 7.12.2014 הוגש נגד העורר כתב אישום המייחס לו עשרות עבירות מין חמורות במסגרת ארבעה אישומים. על פי המתואר באישום הראשון, בשלהי שנת 2012, נהג העורר במשך מספר חודשים להסיע את ר' (להלן: מתלוננת 1) שהייתה בת 12 שנים, למקום מבודד או למשרדי העמותה בה עבד ולבצע בה מעשים מגונים ומעשי סדום בניגוד לרצונה. באישום השני, מיוחסים לעורר מעשים נוספים שביצע במתלוננת 1, בתקופה אחרת (תחילת 2014), ובטרם מלאו לה 15 שנים. באישום זה מפורט כי העורר הורה למתלוננת 1 לבצע בו מין אוראלי, נגע באיבר מינה וניסה להחדיר אצבעות לאיבר מינה. בגין מעשים אלה שתוארו באישומים 1 ו-2 הואשם העורר בביצוע עשרות עבירות של מעשה סדום - לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיפים 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), ובעשרות עבירות של מעשה מגונה - לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1).

האישום השלישי עניינו במעשים מגונים שביצע העורר, במהלך שנת 2011, ב- ר.ח. (להלן: מתלוננת 2), שהתנדבה לעבוד בעמותה בה עבד העורר באותה עת. על פי המתואר בכתב האישום, העורר גרם בערמה למתלוננת 2 להכנס לרכבו, נסע עימה למגרש צדדי, שם נגע בחזה, בפניה וברגליה, למרות התנגדותה, וחדל ממעשיו רק כאשר עובר אורח עבר בקרבת מקום. כאשר ניסתה לצאת מהרכב תפס את פניה, נישק אותה וליקק את פיה. בגין מעשיו אלה הואשם העורר בעבירה של מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ג) לחוק.

האישום הרביעי מפרט מסכת אירועים מאוקטובר 2014 הקשורה במתלוננת א' (להלן: מתלוננת 3), ילידת שנת 1999. במפגשם הראשון נישק העורר את מתלוננת 3, נגע בחזה מתחת לחולצתה, וניסה לכפות עליה לבצע בו מין אוראלי, אך היא סירבה. למחרת היום הסיע העורר את מתלוננת 3 ברכבו, הביאה למקום מבודד ושם נישק אותה, הפשיטה, נגע בחזה ובאיבר מינה, פיסק רגליה בכוח, לאחר שסירבה לעשות כן, וניסה להחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה. בשלב מסוים הוציא את איבר מינו, על אף שמתלוננת 3 ביקשה כי יחדל ממעשיו, והניח את ידה על איבר מינה שלא בהסכמתה עד שהגיע לפורקן מיני. בגין מסכת אירועים זו הואשם העורר בביצוע עבירות של מעשה מגונה, ניסיון לבעילה אסורה בהסכמה וניסיון למעשה סדום - לפי סעיפים 348(ב), 346(א)(1) בצירוף סעיף 25, וסעיף 347(א)(1) לחוק.

הליכי המעצר

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המדינה בקשה למעצרו של העורר עד לתום ההליכים נגדו. ביום 9.12.2014 קבע בית המשפט המחוזי (כב' השופט ר' יונגרד) כי הראיות הנוגעות לשני האישומים הראשונים הן ברף הנמוך של ראיות לכאורה, למעט הראיות לביצוע מעשים מגונים שבגר האישום השני. לעומת זאת, הראיות הנוגעות לאישום השלישי, וכן לאישום הרביעי, הן ראיות לכאורה לכל דבר ועניין. בית המשפט קבע קיומה של מסוכנות והורה על עריכת תסקיר מעצר. בתסקיר נקבע קיומה של רמת מסוכנות גבוהה להישנות המעשים אך המליץ על מעצר בית בתנאים מגבילים. ביום 25.12.2014 הורה בית המשפט המחוזי (כב' השופט ר' יונגרד) כי העורר ישוחרר למעצר בית מלא בפיקוח מפקחים שנקבעו, הפקדה וערבות עליהם הורה וכן איזוק אלקטרוני. ההחלטה נומקה בחולשת הראיות באשר לשני האישומים הראשונים כאמור, ונוכח המלצת שירות המבחן לחלופת המעצר, על אף הקביעה בדבר רמת סיכון גבוהה להישנות מעשיו.

4. המדינה עררה על החלטה זו, וביום 1.1.2015 קיבל בית משפט זה (השופט נ' הנדל) את הערר. בהחלטה נקבע כי גם לגבי שני האישומים הראשונים קיימות ראיות לכאורה שאינן נמצאות ברף הנמוך. על כן, ונוכח מסוכנותו של העורר, כנובע ממעשיו ומהערכת המסוכנות של שירות המבחן, לא ניתן לשחררו לחלופת מעצר.

5. ביום 3.3.2015 הגיש העורר בקשה לעיון חוזר בהחלטה למעצרו עד לתום ההליכים נגדו. הבקשה נדונה בפני בית המשפט המחוזי (כב' השופט ר' יונגרד) ביום 4.3.2015, ובו ביום ניתנה החלטה הדוחה את הבקשה. בהחלטה נקבע כי העובדות החדשות להן טוען העורר אינן בגדר "מהפך ראייתי", כנדרש לצורך עיון חוזר, ואינן עוברות את הרף הנדרש על מנת להטות את הכף לזכות העורר באופן שסיכויי לזיכוי עולים על סיכויי להרשעה. על החלטה זו הוגש הערר שלפני.

הטענות בערר ותגובת המדינה

6. לטענת העורר, חלו שינויים והתפתחויות בחומר הראיות מעלה ספק סביר באשר למעשים המיוחסים לו. לטענתו, עדויות המתלוננות זוהמו והוכונו על ידי אחד, משה קויתי, איש משמר הצניעות "טוהר המחנה" הפועל בבית שמש, אשר, לפי הנטען, שכנע את המתלוננות לשנות את גרסתן לרעתו. כן נטען כי המתלוננת 3, שהמעשים שבוצעו בה מתוארים באישום הרביעי, הסכימה למרבית המעשים. באשר לחלופת מעצר נטען, כי בהחלטה האם לשחררו לחלופת מעצר יש להתחשב בכך שלעורר אין כל עבר פלילי, וכי שירות המבחן המליץ על שחרורו לחלופת מעצר.

מנגד, טענה באת כוח המדינה, כי הטענות שהעלה ב"כ העורר היו בפני השופט נ' הנדל, עת קיבל את ערר המדינה והורה על מעצר העורר עד לתום ההליכים נגדו. לטענתה, מדובר למעשה באותן טענות שכבר הועלו ונדחו, ואין למעשה כל ראיות או התפתחויות חדשות משמעותיות המצדיקות עיון חוזר.

דין והכרעה

7. מסגרת דיונו היא ערר על החלטה בבקשה לעיון חוזר. הליך בקשה לעיון חוזר לא נועד לשמש מסלול לערעור מחודש על החלטת המעצר (בש"פ 2274/02 עמרם נ' מדינת ישראל (18.3.2002)). הליך זה מוגבל למקרים בהם "נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה" (סעיף 52(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996).

8. לטענת העורר חל כרסום בראיות התביעה מאז מתן ההחלטה על מעצרו עד לתום ההליכים. המדינה כופרת בכך, כמצוין לעיל. גם אם נניח לטובת העורר שחלו שינויים בתשתית הראייתית, הרי שכדי ששינויים אלה יצדיקו את שינוי ההחלטה בדבר מעצרו, עליו הנטל להראות שמדובר בכרסום העומד ברף שנקבע לענין זה בפסיקה כמקום עילה לעיון חוזר בהחלטה לעצור עד תום

ההליכים.

9.

הרף שנקבע בפסיקה הוא, שהעיון מחדש במעצר עד לתום ההליכים בנימוק של כרסום בראיות שמור למקרים בהם חל "מהפך ראייתי" עד ש"הקערה נהפכה כליל על פיה".

"הלכה עמנו, כי לצורך עיון מחדש במעצר עד תום ההליכים בטענה לכרסום ראייתי, יש להראות כי בתשתית הראייתית חל 'מהפך ראייתי', 'כרסום מהותי ומשמעותי', 'שינוי דרמטי', 'כרסום עמוק', כי 'הקערה נהפכה כליל על פיה', כי השינויים הם כאלה 'שמוטטו את ראיות התביעה' וכיו"ב. ביטויים אלה מלמדים כי לא די בהעלאת טענה כזו או אחרת כדי להצדיק ביקורת שיפוטית נוספת במישור הראייתי (ראו, לדוגמה, החלטת השופט רובינשטיין ב[מדינת ישראל נ' כיאל (18.11.2013)]; החלטת השופט מלצר ב[מדינת ישראל נ' טנסקי (12.7.2012)]; החלטת השופט פוגלמן ב[קריאף נ' מדינת ישראל (16.7.2012)]".

([אוחיון נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (30.1.2014)]).

10.

במקרה דנן, אף אם חל שינוי מה בתשתית הראייתית, הרי שזה עדיין רחוק מאוד מ"כרסום מהותי ומשמעותי", או "שינוי דרמטי", או "כרסום עמוק", או כי "הקערה נהפכה כליל על פיה", כנדרש.

בית משפט קמא בחן את טענות המבקש וקבע כי אמנם קיימות סתירות בגרסאות של קויותי, "אלא שבשום מקום לא ניתן למצוא תימוכין לכך שקויותי שכנע את המתלוננות לשנות את גרסתן". לפיכך, ההשערות שהעלה ב"כ העורר "לא די בהן כדי להוות כרסום כה מהותי עד שיהיה בו כדי להקים את תנאיו של סעיף 52 לחוק המעצרים" (פסקה 3 להחלטה). גם בפני לא השכיל בא כוח העורר להצביע על שינויים בתמונת הראיות אשר יש בהן "כדי להפוך את הקערה על פיה, עד כדי הטיית הכף לזכות הנאשם באופן שהסיכויים לזיכוי עולים על הסיכויים להרשעתו" (בש"פ 4794/95 שאבי נ' מדינת ישראל, (6.8.1995)).

11.

סוף דבר: הערר נדחה.

ניתנה היום, י"ט בניסן התשע"ה (8.4.2015).

ש ו פ ט